

[Dorte Bennedsen]

»... såfremt de i nr. 1-6 nævnte naturtyper m.v. udgør mindst 2.500 m² i sammenhængende areal.«

Det siger sig selv, at et jorddige næppe nogen sinde kommer til at udgøre 2.500 m²; der skulle selvfølgelig have været skelnet mellem nr. 1-5 og så nr. 6. Jeg vil gerne selv gøre opmærksom på fejltagelsen, for at ikke andre skal gøre det senere hen.

Jeg vil gerne takke både ministeren og ordførerne for, skal vi sige de jævnt hen positive holdninger, der var til forslaget her, i hvert fald til en række af de tanker, der ligger i forslaget. Ministeren sagde vist nok nogenlunde ordret, at hun langt hen ad vejen var enig i forslaget. Det kommer egentlig ikke i den forstand bag på mig, al den stund det er den tidligere miljøministers forslag, som vi har taget op og er kommet med nogle tilføjelser til og skærpelser af, og disse skærpelser ligger i hvert fald for de flestes vedkommende ikke langt fra, hvad tidligere radikale ordførere har udtalt om de pågældende sager.

Ministerens ønskede ikke at støtte forslaget, fordi hun fandt, at det burde indgå i den revision, der skal ske til efteråret. Her var én ting, der undrede mig i den forbindelse. Jeg kunne forstå på ministeren, at det var hendes tanke, at naturfredningsloven – i hvert fald i et eller andet omfang – skulle indgå i en naturbeskyttelseslov – tror jeg det var det blev kaldt – sammen med den lov, vi har behandling nu.

Så vil jeg godt spørge ministeren: Hvorfor i alverden er lovforslag nr. L 89 om naturgenopretning så fremsat? Hvorfor skal det vedtages i denne samling for at blive lavet om i næste samling? Jeg synes ikke rigtig, der var konsistens i ministerens argumentation på det punkt.

Jeg kan være enig med ministeren i – og det er jo også kommet frem ved andre lejligheder, hvor hun har talt for en samlet, overskuelig lovgivning – at det kan være godt og fornuftigt, men jeg kan også være bekymret, hvis for meget af lovgivningen ved denne samling af den opgives, hvis den glider ud.

Her vil jeg som et af eksemplerne gerne nævne fredningsnævnene. Ministeren sagde, at man burde overveje, om vi skulle have et enstrengt system, der skulle køre i kommuners og amters regi. Når jeg ser på fredningsinstitutionen, som den fungerer både i fredningsnævnene og i overfredningsnævnene, tror jeg, der

er brug for justeringer. Jeg mener, at overfredningsnævnene har alt for mange petitesager, men jeg mener i øvrigt også, de selv kunne have lagt det lidt anderledes til rette, så de ikke havde fået så mange petitesager.

Jeg synes altså, det ville være fornuftigt at diskutere, om man kunne justere arbejdsopgaverne, men derfra og til at nedlægge dem synes jeg der er langt; det ville være overordentlig betænkeligt. Ministeren sagde, at amter og kommuner gerne ser, at de får kompetencen. Ja, det kan jo ikke overraske nogen på noget tidspunkt, at amter og kommuner gerne vil have kompetencen på dette område, men jeg vil gerne spørge ministeren, om hun virkelig tror, at amterne og kommunerne vil varetage fredningsinteresserne i konfliktsituationer.

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at amter og kommuner har de bedste intentioner, men jeg vil gerne spørge ministeren, hvorpå hun bygger den opfattelse, at amterne og kommunerne i sager, hvor der er interessekonflikt, vil lægge hovedvægten på fredningselementet.

Vi har nogle retningslinier, som kan give os lidt erfaring. Den ene er, hvor fredningssagerne rejses. 2 pct. af fredningssagerne rejses af kommunerne, 30 pct. af amterne og resten af Danmarks Naturfredningsforening. Det siger lidt om den aktive fredningsindsats i amter og kommuner.

En anden erfaring, man kan gøre her, er, at først og fremmest kommunerne, men også i en vis udstrækning amterne tøver, når det drejer sig om at tage aktive skridt, og jeg tænker her specielt på at lave politianmeldelser selv i helt oplagte overtrædelssager. Der har der været tøvet og bliver stadig tøvet overordentlig meget.

Jeg hørte en borgmester – og jeg skal undlade at sige, hvor i landet det var – sige: Jamen du må forstå, at selv om det var klart ulovligt, ville vi ikke lave politianmeldelse, for vi skal i gang med at bygge et rensningsanlæg, og den pågældende virksomhed skal være med til at betale noget af dette rensningsanlæg, og så kan vi da ikke være bekendt at starte med en politianmeldelse.

Vi har altså nogle erfaringer fra amter og ikke mindst fra kommuner, der gør, at jeg gerne vil have at vide, hvorpå ministeren bygger sine fornemmelser af, at de i konfliktsituationerne virkelig vil varetage fredningsinteresser.